

שבועה

סוד האצימל"ת הקבלי, מאמרים ונקי' למחשבה לכל המשפחה
עם הסברים מפורטים ופשוטים על שמות החג, מנהגיו הקדומים ובעצם "מה זה קשור אלי היום?"

תש"פ

SCAN ME

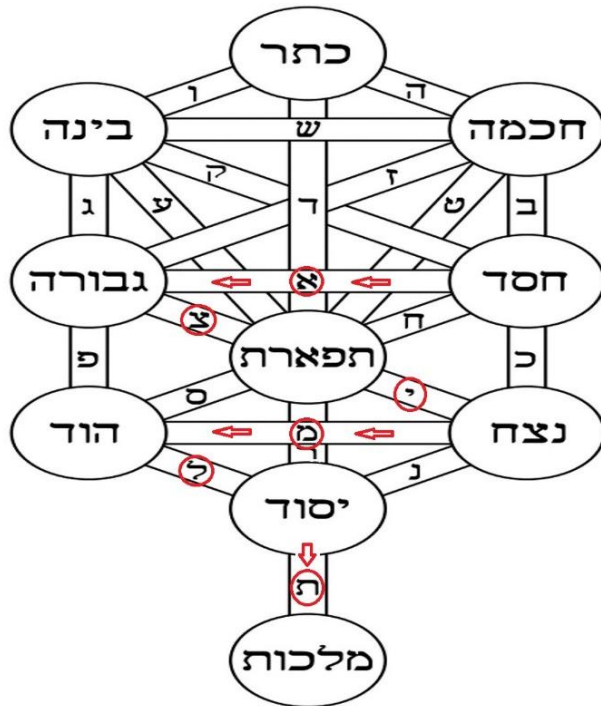
ערך והוסיף משלו באהבה: אסף יערי
www.asaf-yaari.com – להורדה חינם
כל הזכויות שמורות © מאי 2020

SCAN ME

חג שבועות / חג מתן תורה / חג עצרת / חג הקציר שמח !

לחג השבועות יש משמעויות רבות, אך בראש ובראשונה, הוא חג המציין את היום בו קיבלנו את התורה בהר סיני לפני למעלה מ-3300 שנים. הוא נחשב לחג תנכ"י, מדליקים בו את נרות החג ועורכים סעודות חגיגיות גם בלילה וגם ביום. זה אחד החגים המשמעותיים שיש לנו, חג אהוב עלי במיוחד, מלא נקודות מעניינות למחשבה ומסורות עתיקות מראשית ההיסטוריה, שנמשכו עד היום...מרתק.

ראשית נשאל מה מייחד אותנו כעם? מהו הדבר שהופך את עם ישראל למה שהוא? בראש ובראשונה זו התורה שניתנה לנו בסיני, לפני למעלה מ-3300 שנים.

לפי האמונה, בחג השבועות התגלה האלוקים פיזית במעמד רווי הוד על הר סיני והכריז לעין כל: "אנוכי ה' אלוהיך!"

מכאן התחילה הברית של אלוהים אתנו כעם. אגב, לא רבים מודעים לכך, **שהברית ההפוכה – שלנו איתנו, מצוינת בחג שמיני עצרת! בסוף חג סוכות.**

כסימן לברית, נחקקו "לווחות הברית" והחלה העבודה הרוחנית שלנו כבודדים וכעם, החלה "הדרך אל האושר האישי" שהתווה לנו אלוהים, דרך התמצית הרוחנית המגולמת ב"עשרת הדיברות" ודרך שאר המצוות, שהן אוסף ההנחיות "איך להיות מאושרים" או במילה אחת – תורה (כמו תורת לחימה).

מזמן אברהם אבינו, מצרים, השופטים, המלכים, דרך ימי המקדש הראשון והשני, הגלות הארוכה מחוץ לישראל, עד העלייה הראשונה בסוף המאה ה-19, תקומת עמנו בעידן המודרני, הקמת מדינת ישראל ומלחמות ההישרדות שלנו פה, עד הסבתא והסבא האישיים של כל אחד מאתנו - הדורות שלפנינו, במשך אלפי שנים, בתקופות מחסור ועוני ואף בתקופות השמדה פיזית של ממש – כל הדורות ידעו מה שבדור הזה טיפה שכחנו - **אבותינו ידעו היטב לשלב עולמות ולהיות מאושרים.**

ידעו לקחת שני קצוות, שני הפכים, לתת ולקחת, להתעקש ולוותר – ידעו למצוא את דרך האמצע.

ממש כמו סימן הניקוד שמסמל את העם שלנו – הסגול ("עם סגולה") המשלב שתי נקודות ואחת במרכזן.

מזמן אבותינו הקדומים, כולם שילבו "הכרת תודה על מה שיש" אבל גם פעולה נמרצת ל"יותר", נלחמו ביד אחת ועבדו את האדמה בשנייה, התעקשו אך גם התפשרו וידעו להתמקד בעיקר ולא בטפל. היו מאושרים ככל האפשר ועוד נתנו הכל לילדיהם ושמרו על מסורת אבות...הכל יחד.

גם אנחנו ניסינו לעשות כך בחוברת שלפניכם.

מצד המסורת – הטקסט העתיק, הכשר של הברכות המסורתיות, "הרגילות", שלא נגענו בו כלל...טקסט קדום בן אלפי שנים, נאמן למסורת אבותינו ומתוך האמונה שהלימוד של "מה שהיה" הוא שיקבע את "מה שיהיה".

מצד הפרשנות - תרגום של סמלי החג לנקודות לחשיבה והתבוננות פנימה, מעט הרחבה על מושגי החג בשפה מודרנית וגם נקודות למחשבה לילדים ולנוער. כלומר, מעט מאמרים על "מה זה נוגע לי כיום"...

כי כל חג ומועד בחגי ישראל, כמו גם ימי הולדת וצמתים אחרות בשנה, נותן לנו הזדמנות לעשות עבודה פנימית מענגת אצלנו. כל חג והדגשים שלו.

אנו מאמינים שההסברים שערכנו, יעזרו בקיום המצווה החשובה ביותר של חג זה - העברת המסורת העתיקה של אבותינו, בצורה חיה ועכשווית לילדינו ולדורות הבאים אחרינו. תודה לכל התורמים למפעל הזה לגמרי בהתנדבות ורק מתוך טובת הכלל.

נסיים בבקשה צנועה, נא להפיץ אף החוברת ככל האפשר ברחבי העולם!

שלכם, אסף יערי.

חוברת שבועות מוקדשת לעילוי נשמת יקירנו אהובנו אברהם (אבי) יהודה בן לוי סלומון ז"ל, מנוחתו עדן ♥

קידוש ליל יום טוב, לערב החג:

הטקס מתחיל בהדלקת נרות של יום טוב:

הערה חשובה: כאשר יש שני ימים טובים רצופים (או יום טוב ולאחריו שבת, כמו השנה!), יש להדליק נר-של 24 שעות (ועדיף של 48) לפני כניסת החג, לצורך הדלקת ה"נרות של שבת" ביום שלאחריו. בעצם אנו "מעבירים" אש מנר לנר (מותר) ולא "מבעירים" אש חדשה (אסור).
את הדלקת נרות שבת נעשה כמובן לפני כניסת שבת, מהנר שהדלקנו ערב קודם – לכבוד השבועות. טוב?

האישה תדליק את הנרות של יום טוב ותברך:

"פָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל יוֹם טוֹב."
"פָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם, שֶׁהֵחֵינּוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזֶמַן הַזֶּה."

כעת הגבר מתחיל את הקידוש. יש האומרים לפני הקידוש מזמור זה :

מְזֻמֹּר לְדָוִד, ה' רַעִי לֹא אֶחָסֵר :

בְּנֵאוֹת דָּשָׁא יִרְבִּיצֵנִי, עַל מֵי מְנַחֹת יִנְהַלֵּנִי :

נפשי ישוב, ינחני במעגלי צדק למען שמו :

גם כי אלף בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי, שבטך ומשענתך המה ינחמני :

תעריך לפני שלחן נגד צררי, דשנת בשמן ראשי כוסי רונה :

אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי, ושבתי בבית ה' לארך ימים :

יביט בנרות ויברך :

אלה מועדי ה' מקראי קדש, אשר תקראו אתם במועדים :

וידבר משה את מעדי ה', אל בני ישראל :

סברי מרנן :

(ועונים המסובים): "לחיים" :

פרוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, בורא פרי הגפן : (ולא שותה עדיין)

וממשיך :

פרוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, אשר בחר בנו מכל עם. ורוממנו מכל לשון. וקדשנו במצותיו. ונתת לנו ה' אלהינו באהבה. (בערב שבת - שבתות

למנוחה ו) מועדים לשמחה. חגים וזמנים לששון. (בערב שבת - את יום השבת הזה ו) את יום חג השבועות הזה, זמן מתן תורתנו :

(בערב שבת - באהבה) מקרא קדש. זכר ליציאת מצרים. כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים. (בשבת - ושבתות ו) מועדי קדשך (בשבת -

באהבה וברצון) בשמחה ובששון הנחלתנו .

פרוך אתה ה', מקדש (בשבת - השבת ו) ישראל והזמנים :

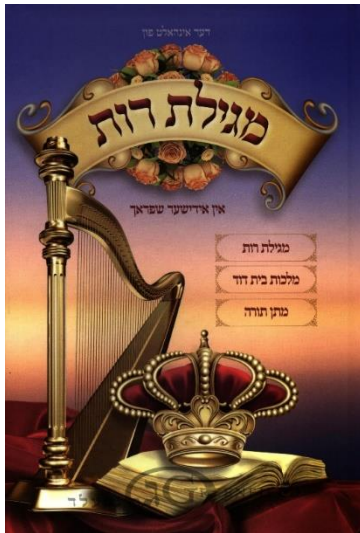
אם חל ליל יום טוב במוצאי שבת, מוסיפים שתי ברכות אלו :

פרוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, בורא מאורי האש : (לא מדליקים נר הבדלה!)

פרוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, המבדיל בין קדש לחול. ובין אור לחושך. ובין ישראל לעמים. ובין יום השביעי לששת ימי המעשה. בין קדשת

שבת לקדשת יום טוב הבדלת. ואת יום השביעי מששת ימי המעשה הקדשת והבדלת. והקדשת את עמך ישראל בקדושתך. פרוך אתה ה', המבדיל

בין קדש לקדש :

וממשיכים :

ברוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה : (ושותים מן היין)

נטילת ידיים, ברכת "המוציא" וסעודת חג :

(נוטלים ידיים ומברכים) ברוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידיים :

(ברכת המוציא)

עיני כל אליך ישברו. ואתה נותן להם את אכלם בעתו :

פותח את ידך. ומשביע לכל חי רצון :

ברוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, המוציא לחם מן הארץ :

קידוש ליום החג עצמו, "ארוחת צהרים" של שישי. זה בעצם קידוש לשלוש רגלים (פסח, שבועות וסוכות):

אם חל בשבת מתחילים כאן, ובכל מקרה, יפה להתחיל כאן במזמור זה :

מזמור לדוד, ה' רעי לא אחסר :

בנאות דשא ירביצני, על מי מנחות ינהלני :

נפשי ישוב, ינחני במעגלי צדק למען שמו :

גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי, שבטך ומשענתך המה ינחמני :

תעריך לפני שלחן נגד צררי, דשנת בשמן ראשי כוסי רוויה :

אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי, ושבת בביית ה' לארץ נמים :

אם תשיב משבת רגלך, עשות חפצך ביום קדשי, וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבד וכבודו מעשות דרכיך, ממצוא חפצך ודבר דבר :

אז תתענג על ה' והרפתיתך על במותי ארץ, והאכליתך נחלת יעקב אביך כי פי ה' דבר :

ושמרו בני ישראל את השבת, לעשות את השבת לדרתם ברית עולם :

פיני ובין בני ישראל אות היא לעלם, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש :

אם חל יום טוב בחול (כמו השנה) אפשר להתחיל כאן :

אלה מועדי ה' מקראי קדש, אשר תקראו אתם במועדם :

וידבר משה את מעדי ה', אל בני ישראל :

שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל זָכוֹרֶךָ אֶת פָּנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בַּחֹג הַמִּצּוֹת וּבַחֹג הַשְּׂבָעוֹת וּבַחֹג הַסִּכּוֹת, וְלֹא יִרְאֶה אֶת פָּנֵי ה' רִיקָם :
אִישׁ כְּמִתְנַת יָדוֹ, כְּבִרְכַּת ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ :
בשבת - עַל כֵּן בִּרְךָ ה' אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וְיִקְדָּשָׁהּ :

סְבָרֵי מָרְנוֹ :

הַמְסוּבִים עוֹנִים - לַחֲיִים :

בָּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן :

נטילת ידיים, ברכת "המוציא" וסעודת חג:

(נוטלים ידיים ומברכים) בָּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יַדַיִם :

(ברכת המוציא)

עֲיִנֵּי כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ. וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ :

פּוֹתַח אֶת יָדְךָ. וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רָצוֹן :

בָּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַמוֹצִיא לָחֶם מִן הָאָרֶץ :

שמות החג:

חג השבועות על שום מה!?

1. על שם **שְׁבֻעַת הַשְּׁבוּעוֹת** בהם אנו סופרים את ספירת העומר (49 יום), מלמחרת חג הפסח ועד יום החמישים הוא היום ה-6 (ו') בחודש סיון, שהוא החודש השלישי מאז שחצו את הים ויצאו ממצרים. במהלכם של 49 יום מטלטלים אלו, התכוון העם היהודי לקבלת התורה - כשבכל יום הייתה עבודה רוחנית מסוימת וספציפית. זו בדיוק העבודה הגלומה ב"ספירת העומר" שהיא מעין סדנת עבודה רוחנית – ראו מאמר מרתק בסוף החוברת. בתקופה זו הכינו היהודים את עצמם מבחינה רוחנית והפכו לעם קדוש הראוי לבוא בברית נצח עם בורא העולם. ברית שהתגשמה, בעת נתינת התורה.
2. יש הגורסים כי שם זה הוא מלשון "**שְׁבֻעָה**", על שם שבועת הקב"ה שנתן את הבטחתו לעם ישראל כי לא יחליפנו בעם אחר, אחר תשובת בני-ישראל לקב"ה כשאמרו "נעשה ונשמע" על מצוותיו בהתמסרות מוחלטת ובביטול רצונם לרצונו. אגב, את "החתונה ההפוכה" כלומר בחירתנו בקב"ה מתוך אהבה (עמו חתונה שמחליפים שבועות הדדיות), אנחנו מציינים בחג "שמיני עצרת" בסוף חג סוכות יחד עם שמחת תורה.

חג מתן תורה על שום מה!?

שם זה בא להדגיש כי מטרת כל הנס הגדול של יציאת מצרים הייתה להגיע למעמד הר סיני ולקבל את התורה. לכן מזכירים שם זה, בכל תפילות החג "חג השבועות הזה, זמן מתן תורתנו."

לפי המסורת בימינו:

יום חג השבועות הוא היום בו קיבל עם ישראל את התורה על הר סיני, לפני למעלה משלושת אלפים שלוש מאות שנה.

לפי המסורת, **כל נשמות בני ישראל** – אני אתה ואת, הסבים שלנו והסבים שלהם (וכן הלאה)

עמדו למרגלות הר סיני כדי לקבל את התורה מאת ה' בעצמו. מכאן המנהג לבוא לבית הכנסת יחד עם כל המשפחה כדי לשמוע שוב את עשרת הדברות ולחזק את בריתנו עם האלוקים.

יש המאמינים שמכיוון שכל עם ישראל נכח במעמד הר סיני (הנשמות שלנו), יש לעשות כל מאמץ כדי להביא את כל המשפחה – אפילו תינוקות – למעמד קריאת עשרת הדברות. המשך מרגש ל"והגדת לבנך" של ערב סדר-פסח ותחילתו של מנהג "כל ישראל חברים וערבים זה לזה"...

מבחינה היסטורית לאומית:

הצמדנו של מתן התורה לחג השבועות היא מאוחרת יחסית. במקורות חז"ל לא ניתן למצוא זהות בין שבועות למתן תורה. הסיבה לכך היא ששבועות הוא החג היחיד בתורה שאין לו תאריך מדויק (יום וחודש), ונאמר רק שהוא חל ביום החמישים לספירת העומר, המתחילה ממחרת הפסח.

יש לדעת, שבזמן חז"ל, ועוד אלף שנים לפני כן, בימי בית ראשון ובית שני, נקבעו ראשי החודשים בהכרזה של בית הדין, לפי **ראיית הירח ממש** (בניגוד למצב בימינו, שבו הלוח מבוסס על **חישוב מתמטי** של מולד הירח הממוצע).

בסוף החודש העברי, הירח חשוך ואינו גלוי לעין כמעט כלל משמאל(!), בעוד שהירח החדש, הנראה כסהר דקיק מימין(!), שוקע זמן קצר לאחר שקיעת השמש, ומציין את ראשיתו של החודש החדש.

אם במהלך היום ה-30 בחודש התקבלה על ידי בית הדין הגדול עדות על ראיית סהר הירח של החודש החדש בסוף יום האתמול, נקבע היום ה-30 כראש החודש הבא. אם לא, נדחה ראש החודש למחרת, ללא תלות בראיית הירח החדש, והחודש יהיה בן 30 ימים. בכל מקרה, לא יהיה חודש שאורכו פחות מ-29 או יותר מ-30 יום.

אז כשהחודש היה מתחיל לפי הראייה, התאריך של שבועות היה תלוי בשאלה אם חודש ניסן וחודש אייר היו שניהם מלאים, שניהם חסרים, או אחד מלא ואחד חסר.

מכאן, ששבועות היה יכול היה לחול בה', ו', או ז' בסיוון, וממילא לא תמיד הייתה התאמה בין מועד החג לבין זמן מתן תורה. רק כשנקבע הלוח סופית, בחישוב מתמטי, בשנת 359 לספירה (לפני 1661 שנים, 289 אחרי חורבן בית שני) ע"י רבי הלל נשיאה (המכונה "הלל השני"), מצאצאי רבי יהודה הנשיא, **התייצב החג בתאריך קבוע** – ו' בסיוון בארץ ישראל, ובנוסף ב-ז' בסיוון ביום טוב שני של גלויות (בחוץ לארץ).

בסופו של דבר, שלושה גורמים פעלו לטובת מיקודו של חג השבועות סביב מתן תורה: ראשית, הקירבה בלוח בין שני האירועים. שנית, העובדה שהלוח התקבע וממילא שבועות אכן חל ביום מתן תורה או בצמוד אליו, והשלישית – שחג השבועות איבד את זוהרו אחרי החורבן, ונותר בלי שום מצווה מיוחדת. לא כמו פסח שיש לו חמץ ומצה וליל הסדר והגדה, ולא כסוכות שיש לו סוכה וארבעת המינים.

תופעה דומה התרחשה גם בחג ה"עצרת" האחר בלוח השנה: חג שמיני עצרת. גם הוא חג שאין בו שום סממן ייחודי, ובמהלך הדורות הוא הפך להיות "חג שמחת תורה".

בהיעדר מקדש, קורבנות וביכורים, נקבע עיקרו של חג השבועות כחג מתן תורה. זהו חלק מתופעה רחבה יותר, שהתרחשה בדורות שאחרי חורבן בית שני. בעקבות תקנותיו של רבן יוחנן בן זכאי, שהנהיג את המרכז ביבנה אחרי החורבן, הוסט המוקד של היהדות כולה מעבודת בית המקדש, לבית הכנסת ולבית המדרש.

**מעמד החכמים ופועלם החליף את מעמד הכהונה. לימוד התורה והתפילה באו במקומם של הקורבנות והמקדש.
עם ישראל הפך מ"עם המקדש" ל"עם הספר".**

שינוי זה הוא שאפשר לעם ישראל להתקיים לדורות, לא רק בלי מקדש ובלי ריבונות מדינית, אלא גם מפוזר ומפורד בכל הגלויות. לא ייפלא אפוא שאנו חוגגים ברוב עם ובהתפעמות יתירה את קבלת התורה ואת הלימוד בה, שהרי היא מוקד הזהות היהודית וייחודו של עם ישראל. כדברי רבי סעדיה גאון: "אין אומתנו אומה אלא בתורתיה".

חג הביכורים על שום מה!?

שבועות הוא החג השני משלושת "החגים הגדולים" (פסח, שבועות וסוכות), המכונים גם "שלושת הרגלים" על שום שבחגים אלה, היו עולים ברגל לבית המקדש בירושלים ומביאים תוצרת חקלאית שזה עתה הבשילה תרומה לבית המקדש. כמעט כל מי שלמד בבית ספר יסודי בישראל, זוכר את חגיגת הביכורים בערב חג השבועות, ונשיאת הטנא המקושט תוך שירת "סלינו על כתפינו". אבל הזיהוי בין שבועות לבין חגיגת הביכורים איננו מדויק. החג נקרא בשם זה על שם קורבן שהקריבו בבית המקדש: מנחת הבכורים, או "שתי הלחם", בלשון חכמים – כלומר שני לחמים מתבואת החיטה החדשה, שהביאו בכדי לבטא את תחילת קציר החיטים. בכל אחד משלושת הרגלים, היו מביאים לבית המקדש "ביכורים" (כמו בן בכור – ראשון) את ראשית ביכורי אדמתו - כביטוי של תודה לה' על שהנחיל לו את נחלת אבותיו וברך את יבולה. את הביכורים היו מביאים **אך ורק מפירות שבעת המינים** שנשבחה בהן ארץ ישראל: חיטה

(שמבשילה בדיוק בעונה הזו), שעורה, גפן, תאנה, רימון, זית ותמר.

שבועות הוא גם המועד שממנו אפשר להתחיל להביא ביכורים מן הפירות, אבל סביר להניח שסלי ביכורי הפירות שהובאו מרחבי הארץ, הגיעו רק בשלב מאוחר יותר של הקיץ. פירות המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל: הגפן, התאנה והרימון, הזיתים והתמרים, עדיין לא הבשילו בתחילת סיוון. במסכת ביכורים שבמשנה מבואר, שנהגו להביא את הביכורים במשך כל הקיץ, עד חג האסיף (סוכות).

חג עצרת על שום מה!?

כשם ששמיני עצרת הוא היום הנועל (עוצר) את חג הסוכות - כך חג השבועות עוצר את ספירת העומר. לכן בתלמוד הוא מכונה "עצרת". שבועות בעצם מקביל ל"שמיני עצרת", כשם שזהו היום השמיני הנוסף לשבעת ימי הסוכות, כך יום חג שבועות הוא "היום השמיני" הנוסף לפסח כשביניהם ספירת העומר.

חג הקציר על שום מה!?

חגי ישראל נוצרו על ידי עם שישב על האדמה, היה חקלאי ועובד כפיים ברובו המכריע ולכן החגים קשורים לעבודת האדמה, מחזור הצמחים והאדמה ולתוצרת החקלאית כמו רוב חגי ישראל הקשורים לאדמה (פסח – קציר השעורה, שבועות – קציר חיטה, ראש השנה – קטיפת זיתים, סוכות – חג איסוף הפירות, טו בשבט – פריחת השקדיות וחג האילנות). כך שבועות מכונה "חג הקציר" כי בו החלו לקצור את החיטים.

מנהגי החג:

מאכלי חלב על שום מה!?

נוהגים לאכול מאכלי חלב בחג, אך יחד עם זאת אנו מצווים לשמוח בחג כמו שנאמר: "ושמחת בחגך". והיות וחז"ל קבעו, כי "אין שמחה אלא בבשר ויין" צרכים לאכול גם בשר..

גם וגם: לכן הנוהגים להמתין (כפי שמובא בקבלה) שעה אחת לאחר אכילת חלב, יאכלו תחילה ארוחה חלבית (כי אם יאכלו ארוחה בשרית

יצטרכו להמתין שש שעות) גם בארוחה החלבית לא יאכלו גבינה קשה (כי גם אחריה צריכים להמתין שש שעות), יברכו ברכת המזון ורק בסעודה הבאה לאחר שעה לפחות יפרסו מפה אחרת ויאכלו ארוחה בשרית.

למנהג אכילת מאכלי חלב בשבועות ישנם מספר טעמים והם:

א. במגילת שיר השירים נמשלה התורה לדבש וחלב, ככתוב: "דבש וחלב תחת לשונך". ביום קבלתה של התורה מציינים אנו זאת אפוא באכילת הדברים, להם נמשלה: חלב ודבש.

ב. "חלב" בגימטריה = 40 (ארבעים), זכר לארבעים הימים והלילות שעשה משה בהר סיני, עד שקיבל את התורה והלוחות.

ג. הטעם השלישי הוא פשוט חישוב הגיוני: **עד לקבלת התורה לא חוייבו עם ישראל בשמירת דיני הכשרות המיוחדים** - במיוחד מה שנוגע למאכלי בשר והפרדתם ממאכלי חלב – בכלים שונים!

במתן תורה, כאשר התברר להם כי כל הכלים שלהם "טרפים" כלומר היה בהם **בשר וחלב ואסורים הם בשימוש**, לא נותרה בידם הברירה אלא להסתפק במאכלי חלב, פירות וירקות, עד שיכשירו את הכלים.

ד. בחג השבועות היו מביאים אל בית-המקדש את "שתי הלחם", קרבן המורכב משני לחמים.

כדי לציין זאת, אנו אוכלים במהלך החג שתי ארוחות: הראשונה ארוחה חלבית, ולאחריה (לאחר הפסקה בת שעה) ארוחה בשרית.

ה. במתן תורה ניתנו לעם היהודי חוקי הכשרות, כולל דיני השחיטה הכשרה. מכיוון שהתורה ניתנה בשבת, לא ניתן היה לשחוט בהמות לאכילה (לא שוחטים בשבת) ולפיכך העם הסתפק במוצרי חלב.

מנהג תיקון ליל שבועות:

המדרש מספר כי בלילה שלפני מתן תורה שכב כל העם לישון ולעת בוקר, שה' רצה לתת להם את התורה, היה צריך משה להרים את קולו כדי להעירם משנתם. כדי "לתקן" באופן סמלי את חטא השאננות וחוסר הדריכות לקראת קבלת התורה, אנו מקדישים את כל הלילה עד עלות השחר ללימוד תורה. בקהילות רבות נוהגים לקרוא מתוך הספר "תיקון ליל שבועות" המכיל את תמצית חמישה חומשי תורה, הנביאים, ומשנה והגמרא. הנעורים כל הלילה, שלא ישנו ותר מחצי שעה, מפסיקים את הלימוד בעלות השחר, נוטלים ידיים כדין ומברכים את "ברכות התורה". כדי שהתפילה תהיה בכוונה הרצויה, כדאי מאוד לישון מעט לפני תפילת שחרית.

מנהג קריאת התורה:

בבוקר של שבועות מוציאים שני ספרי תורה ובראשון קוראים פרשת יתרו שבספר שמות על מתן תורה. בשנים האחרונות החל מנהג

לאסוף את כל הילדים לבתי הכנסת, אפילו את הקטנים והקטנות שאינן מבינים את פירוש המילים, כדי לשמוע את עשרת הדיברות. לאחר קריאת התורה עורכים "הזכרת נשמות" למי שאביו או אמו נפטרו.

מנהג קישוט בית הכנסת:

נוהגים לקשט את הבית ובית הכנסת בענפים ירוקים ופרחים, זכר להר סיני שדרך פלא, התכסה בירוק לכבוד מתן תורה....

מנהג קריאת מגילת רות:

יש מקומות שנוהגים לקרוא לפני קריאת התורה את מגילת רות. בין הטעמים הרבים שניתנו לכך:

1. לכבוד דוד המלך - חג השבועות הוא **יום הולדתו ופטירתו של דוד המלך** ובמגילת רות אנו קוראים על שורשי משפחתו ויחוסו שהגיע מזרע רות ובעלה – בועז.
2. כל העם היהודי הוא בבחינת גר צדק שיצא ממצרים, שם שקע בטומאת הארץ, וקיבל על עצמו עול תורה בהר סיני. מהמקרה הפרטי של רות המואביה שהתגיירה, ניתן ללמוד על כלל ישראל.
3. "רות" בגימטריה = 606, רמז ל-606 המצוות המיוחדות רק ליהודים ובהצטרפותן ל"שבע מצוות בני נח" (המצוות בהם חייבים גם הגויים כולם) מגיעים לתרי"ג (613) מצוות התורה.
4. אירועי הקציר המתוארים במגילת רות תואמים את חג השבועות המכונה גם בשם חג הקציר

מנהג שמחת החג:

בחג השבועות יש עניין מיוחד להרבות בשמחה, כדי להפגין שנוח ומקובל עלינו אותו יום שניתנה לנו התורה. מלבד אכילת הבשר מרבים בשתיית יין (בלי קשר לקידוש) ומרבים במיני מאכלים וכל דבר המעורר את שמחת החג.

מנהג קניית בגדים חדשים:

בכל יום טוב, והיות וגם ככה מברכים "שהחיינו" (גם על בגד חדש מברכים), יש הנוהגות לקנות שמלה חדשה, לבנה, לכבוד החג להדלקת הנרות החגיגית. כמו כסות חדשה, כך גם פנימיות מחודשת – קבלת תורה והתקדמות רוחנית בעשרת המצוות ובכלל...

מצווה להסתפר, לרחוץ היטב ולטבול לכבוד החג:

כמו אז, להתכונן חגיגית למעמד הר סיני.

מאמרים

על סדנה רוחנית הטמונה בספירת העומר ועל המפתח הסודי הטמון בה – האצימל"ת / אסף יערי

אוהבים מסתורין? שמעתם על כשפי הקבלה המעשית? מושכים אתכם סמלים עתיקים בני אלפי שנים שהוטמנו בכתב חידה? כן? אז המאמר הזה הוא בשבילכם...

מה זה ראשי התיבות המסתוריים והסודיים "אצימל"ת" ואיזה קוד לשינוי החיים שלנו מסתתר בכתב חידה בן אלפי שנים? הקוד הסודי שאני עומד לפתוח בפניכם היום (אצימל"ת), לא מצאתי עליו שום חומר בשום מקום אז אולי זו פעם ראשונה בעולם...סודי...מרגש... הקוד הזה, קשור לבחירות שלנו בחיים בכלל ובזוגיות ובאהבה בפרט. ראשי התיבות המסתוריים הללו טומנים תובנות ענק לחיים, ממש סדנה רוחנית למהפך בכל תחומי הבחירה שלנו. חינוך הילדים, בחירת בן/בת, מתי לעבור מקום עבודה, האם בנהיגה הנוכחי מספיק טוב לחתונה? איך אני יכול להתחיל להרגיש מאושר בזוגיות שיש לי? להיות יותר בריא? על כל זה והרבה יותר שולט הקוד הזה. מפתח התבונה הזה.

בואו נתחיל מההתחלה:

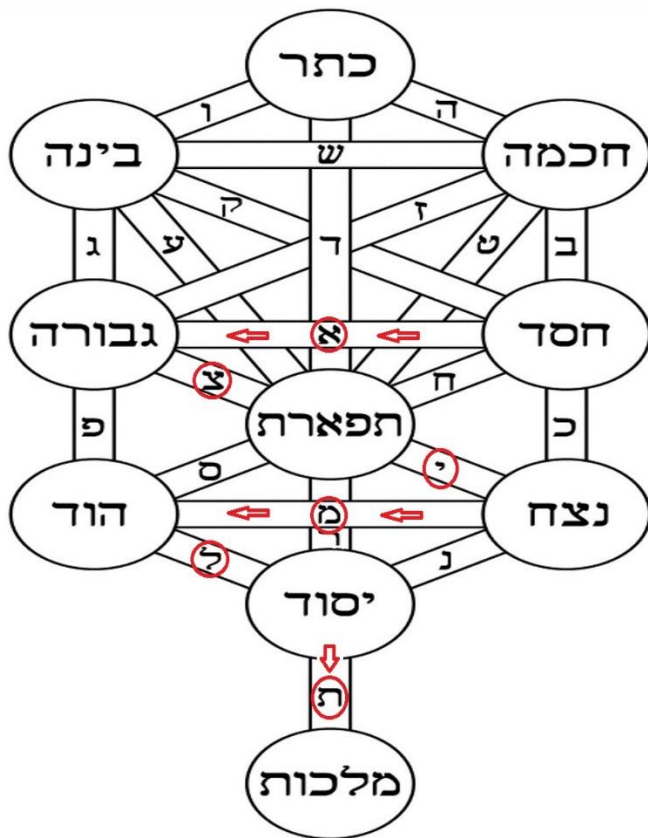
זה לא משנה באיזו גרסה של בריאת העולם אתם מאמינים, כולם יודעים שיש אחדות בין הדתות הגדולות ושבעצם הרעיונות המופשטים, זהים בכולן. למשל, עשרת הדיברות "שלנו" מקובלות על הנוצרים (הנצרות התפתחה מהיהדות), על ההינדו (הודו), הבודהיסטים, הדת הסינית העממית ובעקרון גם באיסלם. זה לא מפתיע את מי שמתמצא בפיזיקה או תורת הקוואנטים, כי כל היקום מסודר באותו אופן בדיוק ועל פי אותו הגיון.

רק הגודל משתנה. אטום בודד נראה בדיוק כמו מערכת השמש רק בממש-קטנטן, מולקולות זה כמו צבירי כוכבים, מטאורים קטנטנים מאיימים על כדור הארץ כמו שנגיפי קורונה מאיימים על הגוף שלנו וכו וכו.

אותו דבר לגבי כוחות הנפש שלנו והבריאות נפש-גוף שלנו. קשורה לטבע, לחיות, ליסודות, כולנו

והכל רקמה אחת חיה. תביטו בתמונה שמשמאל בבקשה. מכירים? זו מעין "מפה של הגוף שלנו".

אם אכן המבנה האנרגטי של גוף האדם זהה גם למבנה היקום ואם כל העולם "מדבר את אותה שפה רוחנית", נצפה למצוא "מפת גוף" אחת, כמעט זהה, בכל העולם..

ואכן:

אותה מפה שמסמנת את מרכזי העוצמה הנפשית-גופנית פותחה בכל העולם לפני אלפי שנים. כלומר, מבנה משותף לכל העולם ולכל שיטות הריפוי האנרגטי רק השם אחר:

יהודים ונוצרים – מה שרואים בתמונה פה - עץ הספירות הקבלי (עליו מבוססת הרפואה קבלית) סינים - מפת מרידיאנים (עליה מבוסס הדיקור הסיני).

הודים - מפת הצ'אקרות (עליה מבוססות כל שיטות ההילינג, רייקי, מסאג').

מדהים נכון? איך בתרבויות שלא היה שום קשר מילולי ביניהן, הרבה לפני האוניות, הטלפון, הטיסות, הדואר והאינטרנט, כבר לפני אלפי שנים גובשה בדיוק אותה שיטה? אותו תיאור של מרכזי הכוח והחולשה הנפשי-גופני בגופנו? כנראה שזו אמת.

סה"כ אנחנו יהודים, אז נתמקד בעץ הספירות הקבלי אבל באמת שבכל שיטה אומרים כמעט אותו דבר, הבדלים קטנטנים.

אם היינו אוספים את כל מה שנכתב ב-3000 השנים האחרונות על הספירות הקבליות, השימושים השונים שבהם, כיצד ניתן לברוא מציאות באמצעות שימוש בידע הזה ("מרכבה" - כשפים של ממש), אם היינו אוספים את כל הידע הכתוב הזה, היינו בטח יוצרים הר שראשו מגיע השמימה, מגדל של ממש, אבל בואו נימנע מזה... כי פעם שעברה שאנשים ניסו את זה (מגדל בבל) זה לא נגמר טוב...

תביטו שוב בתמונת עץ הספירות - הבדל אחד קטנטן יש בין "המפה שלנו" לבין העולם - **אצלנו יש לה גם** מוזיקה בצורת אותיות שאפשר לדבר, שממוקמות בין מרכזי האנרגיה, לכל אות יש אזור/איבר בגוף, גם ערך מספרי (נומרולוגיה), וכמובן ציור האות עצמה שיש לו משמעות עצומה (שהביא לנו רבי עקיבא)

כך, בעץ הבריאה שלנו יש שפה של ממש שאפשר לבנות כמו לגו - העברית שהיא גם מסמלת תנועה בגוף עצמו. איך?

נניח המילה "אמת" מתחילה בא' באזור הריאות, יורדת למ' בבטן ומסתיימת בת' ברגליים. למה דווקא התנועה הזו? אפשר לכתוב על זה ספר שלם.

כך, שאנחנו מברכים אדם, אנחנו בעצם מלטפים אותו עם המילים שלנו, בתנועה מסויימת...תנועה על ובתוך גופו..."חיים ומוות ביד הלשון" (עכשיו הביטוי ברור).

לכן העברית נקראת "שפה בוראת". לא רק כי העולם נברא בעשר מאמרות של הבורא אלא גם בגלל שאנחנו בוראים מציאות בזמן שאנחנו מדברים את האותיות שלה.

בעץ הספירות הקבלי, יש 3 ספירות "ששייכות לאלוהות בלבד, בלי כניסה לבני האדם" שממוקמות בגוף שלנו בראש (ספירת כתר) בכתף ימין (חכמה) ובכתף שמאל (בינה). ביניהן, בחזה (ליד הלב) נמצאת ספירת "דעת".

בעץ הספירות הקבלי יש 7 ספירות ששייכות לאדם.

האיש הכי צדיק יכול להגיע ברוממות רוח מקסימאלית, לספירה ה-7 ומכאן הביטוי "הייתי ברקיע השביעי" המסמל רגע שמח במיוחד...

בין חג הפסח למתן תורה (שבועות) יש 7 שבועות, כל אחד מכיל 7 ימים. נכון? זה לא מקרי. זו סדנה רוחנית המכונה "ספירת העומר". למה ספירת העומר היא סדנה רוחנית? מכיון שכל ספירה מסמלת רמה אנרגטית מסויימת, מידות מסויימות באדם ובעולמו שבכל שבוע עובדים

על ספירה אחרת, בכל יום על נקודה מסויימת באותה ספירה, מטהרים אותה, מתקנים טעויות, ומתקדמים הלאה, למעלה למעלה, במעלה ההר הרוחני (הר סיני) עד שאנחנו מוכנים, מתוקנים, לקבל כל שנה מחדש - את התורה.

ספירת העומר מתחילה (תמונה 1) מערב ליל הסדר, ובגלל זה גם כל ספירה מיוצגת על צלחת הפסח, תביטו באיור) בספירת חסד, עוברת שמאלה לגבורה, יורדת באלכסון לתפארת, לנצח, שמאלה להוד, שוב באלכסון ליסוד ואס למטה למלכות.

תביטו באותיות שבנתיב הזה, כל אות בנתיב אנרגיה אחר שבין מרכזי האנרגיה נפש-גוף האלה.

אם תאספו את האותיות שבדרך, תקבלו את ראשי התיבות "אצימל"ת."

ואכן, זוהי תמצית התיקון. מעין "מתכון סודי לממהרים" או אבני דרך ל"תיקון הכללי" או מפתח קסמים לבריאת מציאות מאושרת, מפתח משותף לעל האנשים בעולם ולכל הדתות ותורות הנפש והרפואה...

אתם עוד פה? לוקחים נשימה וצוללים - כדי להמריא...

הנה ההסבר של "אצימל"ת":

1. א' מסמלת אמונה.

העבודה הרוחנית/ההתבוננות - באילו אמונות מגבילות אני מחזיק שמפריעות לי להתקדם? מפריעות לי להיות מאושר? האם אני מאמין בעצמי מספיק? בכוחי לשנות התנהגויות? הרגלים מזיקים?

השאיפה: איפה הייתי היום או מה הייתי יכול לבצע בלי אמונה מגבילה ספציפית?

התיקון: מה הצעד הקטן ביותר שאני מסוגל לבצע כדי לבחון האם האמונה ספציפית אמיתית או מיותרת ואני יכול להיות בלעדיה? אילו ערכים שהורישו לי הורי היו יכולים לעזור לי והתנגדתי להם עד היום?

2. צ' מסמלת צורך

העבודה הרוחנית/ההתבוננות - יש מלא דברים שאנחנו "צרכים" שהם לגמרי מיותרים. מלאכול מתוק אחרי האוכל, דבר עוד זוג נעלים, דרך עוד כסף כדי להיות מאושר, דרך "צריך להיות קשוח עם הילדים" או "אני צריך לישון 9 שעות ביום" ועוד מלא כאלה. כמעט אף אחד לא אמיתי ומעכב אותנו מלהמריא. הנה, הקורונה לימדה אותנו שגם כמעט בלי כלום אפשר להסתדר...

השאיפה: האם אני יכול להיות חיים של "רוצה" במקום "צריך"? האם אני מחזיק בצרכים מיותרים ואפילו מזיקים שהגיע הזמן להפטר מהם (חייב סיגריה בבוקר)? האם אני מושפע מדי מפרסומות שמטיפות לי כל הזמן להצטרך דברים לא הכרחיים?

התיקון: מה הצעד הקטן ביותר שאני מסוגל לבצע כדי לבחון האם צורך מסויים מיותר לי ורק מזיק לי? מה אם ננסה להיות שבוע בלעדיו?

זכרו... "מאחרי הפחד הגדול ביותר מתחבא האוצר הכי שווה" (הספר האבוד, צוג. 1484)

3. י' מסמלת ידיעה מלשון "מודעות" ו"מודעות מתקנת"

העבודה הרוחנית/ההתבוננות - באילו דעות אני מחזיק שהן "יהרג ובל יעבור"? האם אני באמת קשוב ופתוח לשמוע דעות שונות ואפילו לשנות את דעתי? האם אני אולי בטעות, חושב שאני "יודע" וחוסם את עצמי מלמידה מתמדת? אולי לטעות זה פטנט נפלא להתקדם ולרכוש ידיעות חדשות וידיעות חדשות?

השאיפה: כמו באמצע טיפוס על הר: "להרגיש גאווה על מה שכבר טיפסתי (הידיעות שיש לי) אבל להמשיך בשמחה לטפס הלאה, כי עוד רבה

הדרך"

התיקון: להעמיד במבחן כל ידיעה או תחושת חוכמה. מי שרוצה הליות כמו שלמה המלך, החכם באדם, חייב להמשיך ולתהות, לשאול ולא להסכים לקבל כלום "כי ככה יודעים כולם". מה שכולם יודעים הוא לרוב טעות... ובטח לא מחייב אותי כאדם בפני עצמו.

4. מ' מסמלת מעשים או האיזון שבין עשייה מרגש או משכל או משניהם

העבודה הרוחנית/ההתבוננות - כמה אני מושפע מהרגשות שלי? האם הם מוליכים אותי או אני אותם? מה מרגש אותי? אולי אני נמשך לריגושים שליליים? האם אני מכוון על התרגשות מדברים חיוביים? רגעים קטנים של נחת? האם משך השנים האכזבות שחקו את הלב שלי והפכתי אטום מדי? ציני ומריר? פסימי?

השאיפה: מל"ך - כלומר לקחת החלטות קודם כל עם המוח (שכל), אז הלב (רגש) ואז כליות (מוסר).

עולם הרגש שלנו יושב בילד הקטן שהיינו פעם, ושעדיין חי בתוכנו ותורם לנו שמחת חיים, אופטימיות, צחוק, יצירתיות, חולמנות, הנאה ממוזיקה ואוכל טוב, חיבוקים ועוד צרור מתנות... צריך לפעמים לתת לילד הזה לצאת אל האור, "לנהוג על ההתנהגות שלנו" ולשחרר אותנו מקליפת "המבוגר האחראי והרציני ש"צריך כל הזמן לעשות דברים חשובים"

התיקון: בתוך מגבלות השכל שמכתיב מה טובתי העליונה, מותר להתרגש בלי הגבלה ולהיות מחוברים לרגש בלי מעצורים. מי שעדיין לא שכח "להתרגש כמו ילד" לא שכח גם לאהוב... להחמיא... לפרגן

5. ל' מסמלת למידה

העבודה הרוחנית/ההתבוננות - היה נפלא אם לכולנו היה תלוי שלט "ל" על הגב... כלומר האם אני מפיק מסקנות מהטעויות שלי? משתפר? בוחר יותר טוב על סמך כשלונות העבר או נתקע כל הזמן באותם קירות? האם אני מגדיר נכון את המטרות שלי ולומד להשאר על הדרך שלי? האם אני לומד לתת ערך לאחרים שמקיפים אותי? לומד את הצרכים של זוגתי ועושה לה טוב בחיים? זה קריטי לזוגיות.

השאיפה: "רק דג מת שוחה עם הזרם" (פתגם יפני). אנחנו חייבים להשתפר כל הזמן ולדייק את הבחירות שלנו על סמך הנסיון שלנו או אפילו עדיף - על סמך נסיון של אחרים...

התיקון: בדיוק כמו שאמר איינשטיין: "מי שעושה כל הזמן את אותה פעולה, שלא יצפה שהתוצאה תשתנה"... חייבים לשאוף להשתפרות תמידית, בכל תחום. שפה חדשה, תחביב חדש, תחומי עניין, ספורט חדש... צמיחה היא חיים!

6. ת' מסמלת תבונה

העבודה הרוחנית/ההתבוננות - תבונה היא כמו הפתגם "חכם לא נכנס לצרות שפיקח יוצא מהם" או בסופו של דבר - מבחן התוצאה - האם אני חי את החיים שרציתי? שחלמתי? האם יש לי את הזוגיות שרציתי? העבודה? חינוך הילדים? האם אני מצליח להגשים לפחות חלום אחד קטן כל שנה?

השאיפה: בכל תחום חשוב (זוגיות, ילדים, קריירה, בריאות, רוחניות) יש להציב דרך. מסלול. או הר לטפס עליו. כלומר לרשום היכן אני (למשל, בלי זוגיות) ולכן אני רוצה להגיע (נשוי +1 תוך שלוש שנים)...

התיקון: מה הצעד הקטן ביותר שאני מסוגל לבצע כדי להתחיל את הדרך בכל תחום?

אתם עדיין פה? מי שהגיע לפה הוא אדם ראוי לאושר. וגם יגיע אליו אם יתחיל לפעול לפי המתכון העתיק הזה, עוד מימי יציאת מצרים (כ-4000 שנים).

קחו דוגמא קטנטנה לביצוע ביומיום של תהליך חשיבה זריז עם נוסחת "אצימל"ית:
 אני הולך ברחוב ופתאום אני מריח ריח פלאפל. המממ....בלוטת הרוק שלי מתחילה לעבוד ואם אני לא נעצר שניה לחשוב, הדבר היחיד שמפריד
 בין שלוש מנות (+עמבה+חריף+ציפס שמנוני) לקיבה שלי, הוא הזמן שיקח למוכר לטגן כדורים.
 ככה לא חיים.
 זה לא חיי מודעות, לא חיי בחירה. אולי חיי בחירה...

הבה נפעיל את מודל אצימל"ת:

אמונה - עובר לי בראש "סלט" כזה בערך: "בא לי שוקולד. אפילו שזה משמין.
 מגיע לי להתפנק.

אני צריך משהו מתוק. קראתי באיזה מקום שזה בריא ואפילו מומלץ. יאללה...
 ממחר דיאטה. חיים רק פעם אחת..."

צורך - אני לא באמת רעב ושוקולד זה לא "אוכל", סתם פיצוי על משהו אחר. זה שובר לי
 את שגרת האכילה הבריאה. אני מסוגל להתאפק.

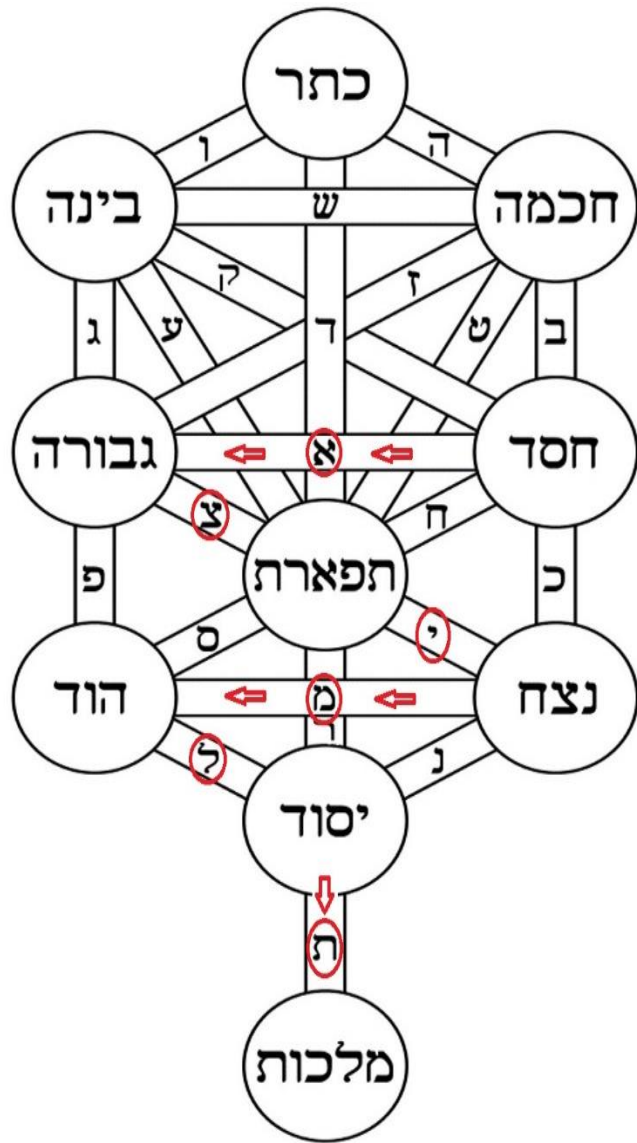
ידיעה - אני יודע שאני אתחרט אח"כ

מרגש - יהיה לי יותר כיף ומרגש להיות גאה בעצמי שהתאפקתי.

למידה - במצבים דומים הייתי הולך על משהו ביניים, לא להרגיש ש"נדפקתי" אבל
 גם לא להשתולל...כמו אוכל קובייה אחת ולאט לאט...

תבונה - ניגש ולקח קובייה אחת. לוקח אותה לפארק ליד, אוכל בנחת, אפילו נושם
 עמוק ומתבונן בטבע ואיך שהוא מזין את הטבע האנושי.

עשינו דרך ארוכה היום...מקווה שהתרגשתם איתי ביחד מהסוד
 הקדמוני הזה ושתחשבו על הדברים...חג שמח!

מאמר על "התורה" / אסף יערי

ה"תורה" הזו שקיבלנו...מה זה בעצם, האם באמת אנחנו צרכים אותה כיום אחרי 3300 שנים ולמי זה טוב?! המילה "תורה" משמעותה ציווי של דרך ("מורה" זה מצביע, מכוון) וגם שיטה (כמו "תורת לחימה"). אז התורה, זה בעצם אוסף חוקים של מה כדאי לעשות וממה חייבים להימנע, כדי להיות מאושרים. בלי קשר ל"דתיים", "מאמינים", חילונים או אתאיסטים. ככה פשוט בנוי העולם.

השיטה הזו, דרך אוסף ההנחיות שבה, מבטיחה זרימת שפע לחיינו, בכל מישור - בריאות, פרנסה, זוגיות, חינוך הילדים, הגשמה עצמית ועוד ועוד.

התמצית של התורה נמצאת כמובן, בעשרת הדיברות והפרשנות העמוקה שלהם...מעניין שפעם, לפני 2850 שנים, מישהו ניסה להתחכם וביקש מרבי עקיבא לתמצת אפילו את עשרת הדיברות למשפט אחד בלבד, שלוקח להבין אותו "לא יותר מאשר בזמן שאני עושה צעד אחד" ("על רגל אחת").

התשובה של רבי עקיבא היתה כל כך מהפכנית, שהיא שינתה את עולם הדת, המוסר והפסיכולוגיה העולמי לנצח.

הוא אמר **"ואהבת לרעך כמוך"**.

מה החידוש בזה?

בתפילה הראשונה בכל יום, בתפילת השחרית, ישנה הקדמה לתפילה: "הריני מקבל עלי מצות עשה של: ואהבת לרעך כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאודי".

זה הבסיס לכל. למה?

כי יש המון הלכות, נוהגים וחוקים למצוות שבין אדם לחברו.

יש הלכות לשון הרע, צדקה, עזרה הדדית, מענה רך, לשמח את זוגתי, גזל, ועוד...

אך בעצם...אם נקיים במלואה את מצות ואהבת לרעך כמוך, לא נצטרך לדאוג שאיננו מקיימים את כל ההנחיות ההומאניות הללו.

כי אם באמת אוהב את חברי כמו שאני אוהב ומפרגן לי עצמי, ברור שאזהר לא להגיד שום דבר שיכול לפגוע בו, ברור שלא נטור לו טינה ואנקום בו, ברור שאשפוט אותו לכף זכות, ברור שאסלח לו מייד על הטעויות שלו כמו שאני מוחל לעצמי, ברור שאזהר מאוד לא לפגוע ברכושו, לא אחמוד את אשתו, לא ארמה אותו בעסקים, אעזור לו בשמחה ועוד הרבה הלכות שפשוט לא נצטרך ללמוד ונקיים אותן כדבר הברור מאליו. בטבעיות.

הבעיה היא, שההנחיה של רבי עקיבא לא טבעית לנו, וכמעט אף אחד לא מקיים אותה בלי מודעות עצמי, אחרי עבודה פנימית של שנים ובעיקר – התאפקות. כלומר שכל-מעל-רגש. כי ה"טבעי" שלנו הוא פעמים רבות הפוך מ"אהבת"...

לכן צריך שיטה שתעזור לנו באוסף הנחיות וכלים של "איך עושים את זה". כמו בבישול (מתכונים), כמו בכביש (רמזורים ותמרורים) כמו בשיווק, רפואה או כל תחום אחר. למעננו.

ישנה פרשנות, שבעצם קבלת התורה "נכפתה עלינו" מכיוון שלא ידענו מראש מה מציעים לנו וברור שלא העזנו להגיד "נחשוב על זה" לבורא עולם שבמשך חודשיים חולל ניסים גלויים לפנינו, ליווה אותנו במסע במדבר כעמוד ענן ואש לפנינו, המטיר עלינו מן ושליח משמיים, המתיק את המים ועוד ועוד.. נכון? מי היה מעיז?!

אז זהו, שדווקא "יצא לנו טוב"... כי בתורה עצמה ישנה הלכה שמי שכופה את עצמו על האחר (גבר ואישה) אין הגבר יכול להתגרש מהאישה בשום נסיבות כלל. כך, הקדוש ברוך הוא, למרות שלא פעם "הרגזנו אותו ומרדנו בחוקיו" יהיה אתנו שומר ומגן לנצח...

ישנם 613 (תרי"ג) מצוות. הנחיות של איך לחיות נכון. 248 מצוות ה'עשה', הם כנגד כלל אברי האדם. 365 מצוות ה'לא תעשה' שוות למספר הגידים בגוף האדם ולמספר הימים בשנה כדי לרמז לנו שאין יום שבו אנחנו חופשיים מהחובה, להיות מאושרים בעצמנו ולעשות את קרובינו מאושרים.

על-ידי לימוד התורה וקיום המצוות אנו מקשרים את עצמנו ואת הסביבה לה', דרך גופנו.

כי האושר הכי גדול טמון בנתינה. לא בקבלה.

לפי הקבלה, מטרת בריאת העולם על-ידי האלוקים היתה כדי לקדש את העולם, למלא אותו בקדושה וברוחניות ולהוריד שפע טוב לעולם. רק טוב. את הרע עשה האדם. כי לא ציית לחוקים....

בכל שנה ושנה אנו מקבלים את התורה מחדש. היות והזמן ביהדות הוא כמו ספירלה ולא קו ישר, באותם שעות בכל שנה, נפתחים שערי שמיים ויש לנו הזדמנות מיוחדת לקחת החלטות טובות למעננו ולמען אהובינו.

כך, בדיוק כשם שבזמן מתן תורה על הר סיני נכחו כל ישראל, אנשים נשים וטף, כך על כל אחד להשתדל להבין את מהות החג, לספר בו לילידיו ולהמשיך מסורת אבות, בדיוק כמו שהתחלנו לפני 49 ימים –

במצוות "והגדת לבנך" בערב פסח.

"העשירות" - על הקשר בין 10 המאמרות בהן נברא העולם, לעשר מכות מצרים ולעשר הדיברות / אסף יערי

התודה מדגישה בכל הזדמנות את האחריות שלנו על מה שיוצא לנו מהפה, הדבר המבדיל אותנו מהחיות – הדיבור. ללשון יש יכולת לברוא – ממש כאילו היתה לה יד ("חיים ומוות ביד הלשון").

כדי להמחיש את האחריות והכוח שבתיקון הלשון מסופר לנו שאלוהים ברא את העולם במאמרות. לא אחרת. הבריאה הייתה לכל העולם בצורה שווה, אחידה ללא הבדל בין אדם לאדם. הפוטנציאל היה שווה לכולם.

לא כולם לקחו את אינסוף השפע הזה וניצלו אותו בצורה מתוקנת.

לכן, כעבור 26 דורות אלוהים הדגים בעשר מכות מצרים את הקלקול של כל מידה ומידה, כל מישור שבבריאה.

כשעם ישראל הוכיח את מידת תיקון הלשון, שמע בקולו ויצא ממצרים, כעבור חודשיים אלוהים "ירד מכס הכבוד" ובא פיזית לדבר אתנו. היהודים. בעצם עבר מאמירה לדיבור. כמו המעבר ממורה שמסביר לכולם למחנך אכפתי מעורב.

בריאת העולם: כך, מצד הבריאה, אומר ריה"ל, מצד המאמר האלוקי, אין הפרש בין כל בריה ובריה, וכל אחד ניצב בפני עשרה המאמרות בשווה ובאופן בלתי מחייב, שהרי במאמרות אלו לא פנה הקב"ה לאיש.

מכות מצרים: הקלקול. מצד יציאת מצרים, ניצבים כל בני האדם בפני עשר המכות, ומבינים כי הקב"ה משפיל גאים ומגביה שפלים, מעניש רשעים וגומל טוב לצדיקים.

עשרת הדיברות: במעמד הר סיני ומתן תורה, ניצבים בני ישראל בפני עשרת הדיברות, ומתפעמים מן המאמר שהפך לדיבור, מן הטבע שהפך לנס, ומן ההצהרה שהפכה לפניה. והתפעמות זו, היא המכוונת והמעצבת את אמונת ישראל, את המחויבות והנאמנות האינסופית לקב"ה. תודעה עמוקה זו, מעניקה פרספקטיבה אחרת גם לבריאה, ובשעה זו, כל מאמר ומאמר, כל חוק וחוק, כולם מצטרפים לדבר אלוהים הפונה ויוצר עימנו שיח ודיבור בלתי פוסק - 'לעולם ד' דברך ניצב בשמים'.

הבה נבחן את המאמרות , מול המכות ומול הדיברות. זה לצד זה לפי הסדר והעקרון/המסר:

1. העקרון/המסר: בלי תנאי בסיס, אין חיים

בריאת העולם: "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ". (בפסוק זה יצר אלוקים לראשונה את מושג החומר והזמן, כפי שמבאר הרמב"ן). מכת מצרים: דם. (הנוזל הבסיסי שבלעדיו אין חיים).

עשרת הדיברות: "אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים." (אני ורק אני יכול לברוא מציאות בסיסית אחרת)

2. העקרון/המסר: יצירת הכלי והאור. שני מישורי החיים

בריאת העולם: "ויהי אור".

מכת מצרים: צפרדע (יצור דו חיים גם ביבשה וגם במים, נושם מהעור (פונטית)

עשרת הדיברות: "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ. לא תשתחוה להם ולא תעבדם, כי אנכי ה' אלהיך אל קנא פקד עוון אבות על בנים, על שילשים ועל ריבעים לשונאיי, ועושה חסד לאלפים לאוהביי ולשומרי מצוותיי." (איסור היתפסות לכלים מזוייפים והתבלבלות בין אור לחושך)

3. העקרון/המסר: ההבדלה והבחירה בין הקצוות ההפוכים בחיים.

בריאת העולם: "יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים". (יש להבדיל. בין טוב ורע, לא להתבלבל בטפל ועיקר)

מכת מצרים: כינים (העונש על חוסר נקיון פנימי וחיצוני)

עשרת הדיברות: "לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא, כי לא ינקה ה' את אשר ישא את שמו לשוא. (האחריות שלנו. מי שלא יבחר נכון, לשווא, ה' לא ינקה אותו במקומו)

4. העקרון/המסר: הקידוש. הנעלה. ההבדלה בין קודש לחול

בריאת העולם: "ויקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותיראה היבשה". (בכל מקום יש מים, מלבד ביבשה.. כמו חול וקודש)

מכות מצרים: ערוב (הקלקול. חיות – אבל טורפות. אוסף חיות רעות)

עשרת הדיברות: "זכור את יום השבת לקדשו. ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך. ויום השביעי שבת לה' אלהיך, לא תעשה כל מלאכה אתה

ובנדך ובתך, עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך. כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, את הים ואת כל אשר בם, וינח ביום השביעי. על כן ברך ה' את יום השבת ויקדשהו. (ברכת השבת המבדילה בין עבודה למנוחה והתבוננות)

5. העקרון/המסר: כבד את ברכת האדמה שבאת ממנה ואליה תשוב

בריאת העולם: "תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ".

מכות מצרים: דבר (אוכלות העשב על האדמה נפגעות ממגפה)

עשרת הדיברות: "כבד את אביך ואת אמך למען יאריכון ימך על האדמה אשר ה' אלהיך נותן לך. (כבד את שורשיך, מהם באת ונבראת... שלושה שותפים לבריאת האדם...)

6. העקרון/המסר: הבדלה מה מקור האור ומי נותן או מכבה. לא אנחנו...

בריאת העולם: "יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום לבין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ולשנים. והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ".

מכות מצרים: שחין (הקלקול. מחלה עקב "אני ואפסי")

עשרת הדיברות: "לא תרצח" (רק אלוהים נותן ולוקח. תיקון הלשון)

7. העקרון/המסר: למרות שיש שפע מדבר מסויים הוא לא בהכרח מתאים לנו או שלנו. שרצים.

בריאת העולם: "ישרצו המים שרץ נפש חיה, ועוף יעופף על-הארץ על-פני רקיע השמים".

מכות מצרים: ברד (אבני קרח ואש. שפע לא מבורך/מתוקן... מזיק)

עשרת הדיברות: "לא תנאף" (אישה נשואה אינה שייכת לך)

8. העקרון/המסר: כל דבר שייך למקומו. חיים ופרנסה מאלוהים הם.

בריאת העולם: "תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו-ארץ למינה". (שפע מכל מין)

מכות מצרים: ארבה (הקלקול. מה קורה שהשפע רב מדי. הוא אוכל את הכרת הטוב)

עשרת הדיברות: "לא תגנוב" (הפרנסה מאלוהים. מה ששייך למישהו אחר – לא שלנו)

9. העקרון/המסר: האדם נברא בצלם אלוהים. בני עליון כולם. בוחרים את גורלם.

בריאת העולם: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ".
מכות מצרים: חושך (מה קורה בהיעדר מוסר או ערכים, לא בצלם)
עשרת הדיברות: "לא תענה ברעך עד שקר" (אם כולם בני עליון, אחים הם ולא תזיק לאחיד=עצמך)

10. העקרון/המסר: אתם שולטים על הארץ. יש שפע אינסופי וכולו שלכם.

בריאת העולם - "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל-חיה הרמשת על-הארץ".
מכות מצרים: בכורות (הקלקול. מי שיקח משהו שלא שלו, יקחו לו משהו שהוא לגמרי שלו ואהוב עליו במיוחד)
עשרת הדיברות: "לא תחמוד בית רעך, לא תחמוד אשת רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמורו וכל אשר לרעך".

(ברכת המזון)

**שלושה שאכלו כאחד חיבין בזימון, וכך מזמנין:
המזמן אומר - רבותי נברך:**

המסובים עונים - יהי שם יהוה מברך מעתה ועד עולם:

**המזמן חוזר יהי שם וכו':
ברשות מרנו ורבותי נברך (בעשרה אלהינו) שאכלנו משלו:**

**ואומרים המסובים ואח"כ המברך:
ברוך (בעשרה אלהינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו:**

**והמזמן חוזרו:
מי שלא אכל עונה:
ברוך (אלהינו) ומברך שמו תמיד לעולם ועד:
ברוך הוא וברוך שמו:**

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם. הן את העולם כלו. בטובו בחן בְּחֶסֶד וברחמים. הוא נותן לחם לכל בשר. כי לעולם חסדו. ובטובו הגדול תמיד לא חסר לנו ולא יחסר לנו מזון לעולם ועד. בעבור שמו הגדול. כי הוא אל וּן וּמִפְרִיָס לַכֹּל וּמִטֵּיב לַכֹּל וּמִכִּיּוֹן מִזוֹן לַכֹּל בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא. כְּאִמּוֹר. פוּתַח אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכֹל חַי רָצוֹן:

ברוך אתה יהוה. הן את הכל:

וְעַתָּה לָךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאַבּוֹתֵינוּ אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה. וְעַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבָדִים. וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׁרֵנוּ. וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלִּמְדָתָנוּ. וְעַל חֻקֶּיךָ שֶׁהוֹדַעְתָנוּ. וְעַל חַיִּים חַן וְחֶסֶד שֶׁחִוֵּנְתָנוּ. וְעַל אֲכִילַת מִזוֹן שֶׁאַתָּה וְן וּמִפְרִיָס אוֹתָנוּ תָּמִיד. בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה:

ועל הכל יהוה אלהינו אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ. יְתַבָּרְךָ שְׁמֶךָ בְּכֹל חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: כְּכַתוּב. וְאֲכַלְתָּ וְשִׂבַּעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:

ברוך אתה יהוה. על הארץ ועל המזון:

רַחֵם נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו:

אלהינו. אבינו. רענו זוגנו פִּרְנִסְנוּ וְכִלְכְּלָנוּ וְהַרְוִיחֵנוּ. וְהַרְוַח לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִהֲרָה מִכָּל צָרוֹתֵינוּ. וְנָא אֵל תַּצְרִיכֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לֹא לִיָּדִי מִתְּנֵת בְּשֶׁר וְדָם וְלֹא לִיָּדִי הַלּוֹאֲתָם. כִּי אִם לִיָּדְךָ הַמְּלָאָה. הַפְתִּיחָה. הַקְדוּשָׁה וְהַרְחֲבָה. שֶׁלֹּא יָבוּשׁ וְלֹא נָפַלְס לְעוֹלָם וָעֶד:

בשבת אומרים :

רצה והחליצנו יהוה אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי השבת הגדול והקדוש הזה כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבת בו ולנוח בו באהבה כמצות רצונך וברצונך הנני לנו יהוה אלהינו שלא תהא צרה וגון ואנחה ביום מנוחתנו והראנו יהוה אלהינו בנחמת ציון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך כי אתה הוא בעל הישועות ובעל הנחמות :

אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד ויזכר זכרוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו וזכרון משיח בן דוד עבדך וזכרון ירושלים עיר קדשך וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך לפליטה לטובה לחן ולחסד ולרחמים לחיים (טובים) ולשלום ביום חג השבועות הזה : זכרנו יהוה אלהינו בו לטובה ופקדנו בו לברכה והושיענו בו לחיים טובים. ובדבר ישועה ורחמים חוס וחסנו ורחם עלינו והושיענו כי אליך ענינו כי אל מלך חנון ורחום אתה :

ורבנה ירושלמים עיר הקדש במהרה בימינו. ברוך אתה יהוה. בונה ברחמי ירושלים. אמן :

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם. האל. אבינו. מלכנו. אדירנו. בוראנו. גואלנו. יוצרנו. קדושנו קדוש יעקב. רוענו רועה ישראל. המלך הטוב והמטיב לכל. שבכל יום ויום הוא המטיב הוא המטיב לנו. הוא גמלנו הוא גמלנו לעד לחן ולחסד ולרחמים ולרחו. הצלה והצלה. ברכה וישועה. נחמה. פרנסה וכלכלה. ורחמים וחיים ושלום וכל טוב. ומכל טוב לעולם אל יחסרנו. אמן :

הרחמן הוא : מלך עלינו לעולם ועד :

הרחמן הוא : יתברך בשמים ובארץ :

הרחמן הוא : שתבח לדור דורים. ויתפאר בנו לעד ולנצח נצחים. ויתחדר בנו לעד ולעולמי עולמים :

הרחמן הוא : ופרנסנו בכבוד :

הרחמן הוא : שפר עלינו מעל צנארנו והוא יולייכנו קוממיות לארצנו :

הרחמן הוא : שלח לנו ברכה מרבה בבית הזה ועל שלחן זה שאכלנו עליו :

הרחמן הוא : שלח לנו את אלהי הנביא זכור לטוב ויבשר לנו בשורות טובות ישועות ונחמות :

הרחמן הוא : יברך את (אבי מורי) בעל הבית הזה ואת (אמי מורתי) בעלת הבית הזה. אותם ואת ביתם ואת זרעם ואת כל אשר להם. (ואם סמוך על שלחן עצמו יאמר :

הרחמן הוא : יברך אותי (ואבי ואמי) ואשתי וזרעי ואת כל אשר לי, אותנו ואת כל אשר לנו. כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב, בכל. מכל. כל. בן יברך אותנו כלנו יחד בברכה שלמה. ונאמר אמן :

במרום ולמדו עליהם ועלינו זכות שתהא למשמרת שלום. ונשא ברכה מאת יהוה. וצדקה מאת יהוה. ונמצא חן ושלום טוב בעיני אלהים ואדם :

אם הוא אוכל על שלחן אחרים יברך לבעה"ב:

יהי רצון שלא יבוש בעל הבית בעולם הזה ולא יפלו לעולם הבא. ויצלח מאד בכל נכסיו. ויהיו נכסיו ונכסיו מוצלחים וקרובים לעיר. ואל ישלוט שטן לא במעשה גדיו ולא במעשה ידינו. ואל יזדקק לא לפניו ולא לפנינו שום דבר הרחורח חטא ועבירה ועון מעתה ועד עולם:
לשבת - הרחמן הוא ינחילנו יום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

הרחמן הוא ינחילנו יום שכלו טוב:

ליום שכלו ארוך ליום שצדיקים יושבין ועטרותיהם בראשיהם ונהנין מזיו השכינה ויהי חלקנו עמהם:

הרחמן הוא יזכנו לימות המשיח ולחיי העולם הבא:

מגדול ישועות מלכו ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם:

עשה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

יראו את יהוה קדושי כי אין מחסור ליראיו:

כפירים רשו ורעבו ודורשי יהוה לא יחסרו כל טוב:

הודו ליהוה כי טוב כי לעולם חסדו:

פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון:

ברוך הגבר אשר יבטח ביהוה והיה יהוה מבטחו:

נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם:

יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום:

